

POSTANOWIENIE

21 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Marcin Krajewski

na posiedzeniu niejawnym 21 marca 2024 r. w Warszawie
w sprawie ze skargi C. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki
komandytowej w K. o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie
z 5 maja 2021 r., XII Ga 526/20,
wydanego w sprawie z powództwa C. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
spółki komandytowej w K.
przeciwko P. spółce akcyjnej w W.
o zapłatę,

1. odmawia przyjęcia skargi do rozpoznania,

**2. zasądza od C. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
spółki komandytowej w K. na rzecz P. spółki akcyjnej w W. 675 zł
zwrotu kosztów postępowania wywołanego skargą wraz z
odsetkami ustawowymi za opóźnienie za czas po upływie
tygodnia od dnia doręczenia orzeczenia zobowiązanemu do dnia
zapłaty.**

(E.M.)

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Krakowie wyrokiem z 5 maja 2021 r. oddalił apelację
powoda od wyroku Sądu Rejonowego w Nowym Sączu z 30 października 2019 r.,
którym m.in. oddalono powództwo o zapłatę w odniesieniu do kwoty 2 793,73 zł.

Powód wniósł skargę o stwierdzenie w całości niezgodności z prawem wyroku Sądu Okręgowego, powołując się na naruszenie art. 321 § 1 k.p.c., art. 84 § 1, art. 354 § 2, 361 § 1 i 2 k.c. oraz art. 17 w zw. z art. 16 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

W odpowiedzi na skargę pozwany wniósł m.in. o oddalenie skargi oraz o zasądzenie kosztów postępowania wywołanego skargą, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga okazała się oczywiście bezzasadna.

Zgodnie z jednolitym orzecnictwem Sądu Najwyższego niezgodność z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. nie może być utożsamiana z każdą obiektywną bezprawnością, lecz obejmuje wyłącznie sytuacje, gdy orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa, z ogólnie przyjętymi standardami rozstrzygnięć albo zostało wydane w wyniku rażąco błędnej wykładni lub oczywiście niewłaściwego zastosowania prawa. Jeżeli sąd nie wykracza rażąco poza granice przyznanej mu swobody orzecniczej, to działa w ramach porządku prawnego, nawet jeżeli dokonuje wykładni prawa w sposób odmienny od wykładni przyjmowanej w większości przypadków. Stanowisko sądu przychylające się do jednej z rozbieżnych koncepcji prezentowanych w orzecnictwie lub literaturze, jak również wybór jednej z możliwych interpretacji przepisów prawa, choćby okazała się ona nieprawidłowa, nie może być uznane za kwalifikowany błąd, a tym samym nie oznacza niezgodności z prawem w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. (zob. np. wyroki SN: z 31 marca 2006 r., IV CNP 25/05, OSNC 2007, nr 1, poz. 17; z 17 maja 2006 r., I CNP 14/06; z 7 lipca 2006 r., I CNP 33/06, OSNC 2007, nr 2, poz. 35; z 24 lipca 2006 r., I BP 1/06, OSNP 2007, nr 15-16, poz. 216; z 4 stycznia 2007 r., V CNP 132/06, OSNC 2007, nr 11, poz. 174; z 6 marca 2008 r., I CNP 116/07; z 14 listopada 2014 r., I CNP 10/14; z 12 października 2018 r., V CNP 30/17; postanowienie SN z 3 czerwca 2009 r., IV CNP 116/08).

Niezrozumiały jest zarzut naruszenia art. 321 § 1 k.p.c. W niniejszej sprawie powód kwestionuje rozstrzygnięcie w postaci oddalenia powództwa, wobec czego trudno sobie wyobrazić, w jaki sposób sądy *meriti* miałyby orzec ponad żądanie.

Zarzuty naruszenia art. 84 § 1 oraz art. 354 § 2 k.c. opierają się na twierdzeniach co do stanu faktycznego (rzekomych wcześniejszych uzgodnieniach stron i wskazówkach pozwanego), które nie mają odzwierciedlenia w ustalonym przez Sądy stanie faktycznym. Na podstawie art. 398¹³ § 2 w zw. z art. 424¹² k.p.c. w postępowaniu wywołanym skargą o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia.

W odniesieniu do pozostałych zarzutów wskazać należy, że Sądy obu instancji swoje rozstrzygnięcia oparły na opinii biegłego, w której ustalono zarówno koszty naprawy szkody z uwzględnieniem kosztów poniesionych na części do uszkodzonego pojazdu, jak i koszty najmu pojazdu zastępczego. Sąd pierwszej instancji przyjął zresztą korzystniejszą dla powoda wycenę, uwzględniającą zastosowanie do naprawy części zamiennych oryginalnych oraz stawki wynagrodzenia za robociznogodzinę. W ramach zarzutów powód kwestionuje niektóre założenia co do czasochłonności i potrzeby wykonania poszczególnych prac przyjęte w opinii biegłego. W istocie podnoszone przez skarżącego zarzuty mają na celu polemikę z oceną dowodu z tej opinii pod pozorem naruszenia wskazanych przez powoda przepisów prawa. Zarzuty takie są niedopuszczalne zgodnie z art. 424⁴ zd. 2 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania (art. 424⁹ k.p.c.).

O kosztach postępowania wywołanego skargą orzeczono na podstawie art. 98 § 1, 1¹ 3 i 4, art. 99 k.p.c. w zw. z § 10 ust. 5 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 3 oraz § 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

(R.N.)

[ms]

